

عنوان مقاله:

فقه تغذیه از منظر قرآن و حدیث

محل انتشار:

دومین همایش ملی قرآن و علوم زیستی با محوریت غذای سالم (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

امین رئوف - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته علوم قرآن و حدیث، گروه علوم قرآن و حدیث، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه پیام نور
مرکز اهواز

مصطفی جلالی - استادیار گروه علوم قرآن و حدیث، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

بیان مساله: تغذیه از نیازهای اجتناب ناپذیر موجودات زنده است و طبیعتا انسان از این قانون مستثنی نیست، لذا آگاهی از ملاحظات فقهی، احکام و دستورات قرآن کریم و ائمه (علیهم السلام) در این مقوله شایان توجه است. به دلیل تفاوت های اساسی نظرات فقهی در مورد حلیت و حرمت بعضی از مواد غذایی، بحث فقه تغذیه با دیدگاه های متفاوتی روبه رو است. هدف پژوهش: 1. بررسی حلیت و حرمت مواد غذایی، 2. بررسی فقهی آیات مربوط به تغذیه، 3. بررسی فقهی روایات و اخبار مربوط به تغذیه در کلام معصومین (علیهم السلام)، 4. دسته بندی و گونه شناسی این قبیل از گزاره های روایی و حدیثی، 5. بهره گیری از دستورات قرآن کریم و روایات برای نیل به سلامت جسم، 6. بررسی تاثیرات لقمه حرام و حلال بر روح و فکر انسان با نگاه به دستورات قرآن و عترت. روش و چگونگی انجام پژوهش: روش تحقیق در این بحث بر اساس مطالعه کتابخانه ای و بررسی متون است که با تعمق برگزیده ای از آیات قرآن کریم و احادیث اهل بیت (علیهم السلام) و همچنین بررسی فقهی احکام مربوطه به رهنمودهایی در امر تغذیه دست یافته ایم. لازم به ذکر است که این تحقیق به اعتبار ماهیت و روش تحلیلی، توصیفی و به اعتبار موضوع قرآنی، روایی است. یافته ها و نتیجه گیری: از نگاه قرآن و حدیث، سلامت تغذیه با امور معنوی و جهان بینی توحیدی در ارتباط است. برخی توصیه های قرآن کریم در مقوله تغذیه شامل: توصیه به خوردن غذاهای حلال یا ایها الناس کلوا من طیبات، توصیه به پرهیز از خوردن غذاهای حرام انما حرم علیکم المیتة و الدم و لحم الخنزیر و ما اهل به لغیرالله، توصیه به توجه به نوع تغذیه و تفکر در ساختار کیفی فلینظر الانسان الی طعامه و ساختار کمی آن کلوا و اشربوا و لا تسرفوا و مصادیق متعدد دیگر می شود، لذا توصیه های ارزشمند قرآن کریم و عترت مطهر (علیهم السلام) انسان را در مسیر توحید قرار می دهد و همچنین اصل اولی (طبق آیه 168 بقره) در همه غذاهایی که در روی زمین وجود دارد، حلیت است و غذاهای حرام استثناست، بنابراین حرام بودن دلیل می خواهد و نه حلال بودن، از این حیث تحریم پاره ای از مواد غذایی حلال و سالم، بدون دلیل روا نیست. از طرفی غذای حلال و حرام تاثیر مستقیم بر اخلاق و روح انسان داشته و هرگز نمی گوئیم غذاها علت تامه برای اخلاق حسنه یا سیئه است، بلکه همین اندازه می دانیم که طبق روایات یکی از عوامل زمینه ساز پاکی و اخلاق، تغذیه است.

کلمات کلیدی:

تغذیه، فقه تغذیه، قرآن کریم، روایات، غذای حلال و حرام

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/909384>

